

dele; naar det er saaledes, vil Sagen gaae sin rolige Gang. Endelig sagde den ærede Rigsdagsmand, at vi vilde vække Misnøje i Hertugdømmerne, dersom vi lode en saadan Ordning gaae upaatakt hen; men det er ganske mærkeligt, at under sin videre Udvikling, og det er consequent med hvad jeg tidligere sagde, kom den ærede Rigsdagsmand til at sige, at det Samme, som vilde vække Mistanke i Hertugdømmerne, vilde hos os vække Frygt for Geheimstatsraadets Indflydelse paa os. Det er altsaa Tingen: det vækker Frygt hos den Ene og Mistanke hos den Anden — det vækker Frygt i Holsteen og Mistanke hos os. Dette er et Beviis paa, at denne Mistanke og denne Frygt ere ugrundede, og selv om det ikke er Tilfældet, selv om det virkelig er saaledes, at det vækker Mistanke i Hertugdømmerne, da vil jeg henstille til den ærede Rigsdagsmand og det høitærede Thing, om det vil være forsvareligt, om vi, naar Hans Majestæt gjør Brug af et af sine utvivilsomme Prærogativer og gjør Brug af det til en Ordning, som ansees af ham og af Mange foruden ham for hensigtsmæssig, men som han i ethvert Fald anseer derfor, om vi, siger jeg skulde lade os strække tilbage deraf, fordi det vækker Mistanke paa et andet Sted. Nei, vi skulde ikke lade os strække tilbage, det have vi gjort længe nok, og det gjælder her om at staae fast; thi dersom vi her vilde forsøge noget Saadant, som den ærede Rigsdagsmand foreslog, alene af den Grund, at det vilde vække Mistanke i Holsteen, da vare vi ikke værdige til at være Repræsentanter for det danske Folk. Det var angaaende den politiske Grund; der staaer endnu een Ting tilbage, og det er angaaende Hensigtsmæssigheden, som den ærede Rigsdagsmand angreb. Denne gang skal jeg ikke inod hans Mening sætte min; men jeg skal lægge en særdeles Vægt paa den høitærede Finantsministers Opfattelse deraf, en Mand, der vistnok maa kunne indsee, om det er hensigtsmæssigt eller ei, og jeg skal dertil føie en Autoritet, paa hvilken jeg i finantsielle Sager sætter stor Vægt, en Autoritet, om hvilken jeg til enhver Tid skal indbrømme, at hvis jeg har Blik for disse Sager, saa har jeg laant det fra ham, og som jeg i denne Finantslovs Be-

handling vistnok vilde komme til at følge i de allerfleste Tilfælde, ja maastee i alle, undtagen i dette ene, hvor jeg ikke kan gjøre det, og denne Autoritet, det er den ærede Rigsdagsmand for Holst Aamts anden Valgfreds (Tscherning). Jeg skal tillade mig i den Anledning at give en lille historisk Udvikling. Den 5te Januar 1856 havde denne ærede Rigsdagsmand den store Fortjeneste tilligemed 8 andre indflydelsesrige Medlemmer af Rigsdagen at træde frem med et Forslag om, at Bogholderiet over Kongerigets særlige Kassebeholdning skulde henlægges under Indenrigsministeriet, og at Indenrigsministeren havde at frugtbargjøre den Deel af Kassebeholdningen, som ikke var fornøden til Afholdelsen af de løbende Udgifter. Det blev nærmere motiveret ved 1ste Behandling af den ærede Rigsdagsmand for Holst Aamts anden Valgfreds (Tscherning); han udtalte sig ved denne Behandling derved, at man maatte see at gjøre en Ende paa Sagen, thi saaledes, som det var, kunde det ikke vedblive at være, hvor Finantsministeren — som han udtrykte sig med Rette — veg tilbage som en Skygge, hvorved vi ikke alene ikke havde noget Sikker at holde os til, men endog vare nødte til enten at have en Finantsminister, som i hele sit Omfang mødte her i Thinget, eller sige: Dersom Finantsministeren ikke mener at kunne gjøre det — jeg forudsætter, at det er Monarchiets Finantsminister — og han finder, at det vil være til Hinder for hans Stilling i det Hele, saa maa han opgive at figurere som Finantsminister og kun optræde som Banquier, og vi maa da have vor egen Finantsminister. Der blev nedsat et Udvalg i denne Sag, og Udvalget henvendte sig til Indenrigsministeren, og Indenrigsministeren henvendte sig til Finantsministeren; der blev confereret frem og tilbage i Sagen — men det vedrører ikke det, vi her tale om — men da Udvalget afgav sin Betænkning, afgav tillige den ærede Rigsdagsmand for Holst Aamts 2den Valgfreds sin særlige Betænkning, hvori han udtalte sig paa en klar og tydelig Maade om de Fordringer, man havde meent, man burde stille, og som jeg paa en Maade ganske vil underskrive, men angaaende Maaden, hvorpaa disse Fordringer skulde opnaaes, deri vakkede den ærede Rigsdagsmand endeel, dog ingenlunde